

Arrest

nr. 77 225 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 19 april 1970 te Atsjkhai-Martani (Tsjetsjenië). In 1997 huwde u traditioneel en in 2002 officieel met I.K. (...) (O.V. X). Samen met uw echtgenote en uw vier kinderen kwam u naar België.

In Tsjetsjenië bood u, tot voor zijn aanhouding in december 2007, hulp aan uw neef K.K. (...), die streed in het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog, en in 2006 en 2007 aan uw schoonbroer I.I. (...) (O.V. X), die streed bij de rebellen in 2004 en 2005. U vervoerde hen met uw wagen wanneer zij dat vroegen en ze kwamen op verschillende momenten bij u thuis overnachten. Aan K. (...) leende u ook enkele keren uw wagen uit.

In augustus of september 2009 werd u voor de eerste keer 's nachts meegenomen door de plaatselijke politie. Uw T-shirt werd over uw hoofd getrokken en ze brachten u naar de rand van het dorp. Ze mishandelden u en beschuldigden u ervan mensen te helpen door hen te vervoeren en hen onderdak te bieden, die u niet hoort te helpen. Ze hadden het over de hulp die u bood aan uw neef K. (...) en uw schoonbroer Islam. U ontkende alles. Na anderhalf uur of twee uur staken ze u opnieuw in de wagen en gooiden u eruit op een andere plaats aan de rand van het dorp.

In oktober 2009 stuurde u uw gezin naar België. U wou samen met hen vertrekken, maar u kon niet gezien uw moeder ziek was en u haar enige zoon was.

Begin januari 2010 werd u voor de tweede keer 's nachts meegenomen door de politie. Weer werd uw T-shirt over uw hoofd getrokken en werd u naar de rand van het dorp, vermoedelijk Yandi, gebracht. Ze mishandelden u en beschuldigden u van dezelfde feiten. Weer ontkende u alles. Na een uur brachten ze u naar de rand van het dorp waar ze u uit de wagen gooiden.

Even dacht u dat uw problemen met de politie opgelost waren en dat ze u met rust zouden laten. Omdat uw moeder verdrietig was en ze haar kleinkinderen wilde zien vroeg u aan uw vrouw om vanuit België terug te keren naar huis. Uw gezin keerde in juli 2010 terug.

Op 29 juli 2010 werd u voor de derde keer 's nachts meegenomen door de politie. Deze keer brachten ze u naar een ruimte, een soort garage. Daar werd u gedurende drie uur gemarteld aan de hand van elektrische schokken met een elektrische draad die aan uw vingers en tenen was gevestigd. Toen u schreeuwde staken ze uw T-shirt in uw mond zodat u haast niet meer kon ademen. Uiteindelijk gaf u toe dat u uw wagen had uitgeleend, dat u K. (...) en I. (...) had vervoerd, en dat ze bij u kwamen 1 overnachten. Ze zeiden u dat er iets met uw gezin zou gebeuren indien u afstand zou doen van wat u had toegegeven. U werd vervolgens naar de rivier gebracht aan de rand van het dorp, waar u werd achtergelaten. De volgende zeven nachten overnachtte u niet thuis; u verbleef bij vrienden en familieleden.

Op 6 augustus 2010 ging u samen met uw gezin met de trein naar Moskou en reisde u vervolgens met de trein door naar Brest (Wit-Rusland). Op 11 augustus 2010 kwam u Polen binnen waarna u doorreisde naar België.

U kwam aan in België op 1 september 2010 en op 3 september 2010 diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van de eerste zeven pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte en twee convocaties."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de autoriteiten, omdat u uw neef K.K. (...), die streed tijdens het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog, en uw schoonbroer I.I. (...) (O.V. 6.393.380), die streed bij de rebellen in 2004 en 2005, hulp had geboden, door hen te vervoeren met uw wagen en hen onderdak te bieden.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo kon u niet duidelijk aangeven wanneer u de eerste keer precies werd meegenomen door de plaatselijke politie, hoewel u zei dat het in augustus of september 2009 was (CGVS, p. 11). Met betrekking tot uw schoonbroer Islam, die in dezelfde straat als u woonde, verklaarde u dat hij streed bij de rebellen in 2004 en 2005.

U wist echter niet bij welke rebellengroepering hij betrokken was en onder wiens bevel hij streed. Aanvankelijk verklaarde u dat Islam in 2008 werd veroordeeld wegens betrokkenheid bij illegale groeperingen en dat u hem hulp bood in 2006 en 2007. Nadien verklaarde u echter dat Islam veroordeeld werd in 2007 of 2006, de periode waarin u eerder verklaarde hem hulp te hebben geboden (CGVS, p. 14-15).

Met betrekking tot uw neef K. (...), die in hetzelfde dorp als u woonde, verklaarde u dat hij streed in het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog.

U kon echter niet zeggen tot wanneer hij streed en onder wiens bevel hij streed. U verklaarde dat hij in 2003 en 2004 bij de politie heeft gewerkt en in december 2007 werd aangehouden. U zei dat er wellicht in 2008 een rechtszitting was en dat hij werd veroordeeld. U wist echter hoegenaamd niet waarvoor hij werd veroordeeld (CGVS, p. 16-17). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast.

Voorts legde u twee convocaties op uw naam voor.

Met betrekking tot deze oproepingen moet echter worden vastgesteld dat de hoofding in de linkerbovenhoek met de naam en de gegevens van de uitreikingsinstantie ontbreekt, alsook informatie over de wijze waarop ze werd afgeleverd, daar het strookje onderaan bij beide convocaties niet werd ingevuld.

Bovendien bevatten deze convocaties, die veel weg lijken te hebben van met balpen ingevulde kopies (zie bovenkant van de convocaties), geen enkele informatie over de hoedanigheid waarin u zich diende aan te melden, noch over de zaak in het kader waarvan u zich diende aan te melden.

Deze elementen doen ernstige twijfel rijzen over de authenticiteit van deze convocaties.

Daarnaast kon u zelf niet duidelijk aangeven wanneer deze convocaties toekwamen, hoewel u zei dat het in september of oktober 2010 was.

U wist ook niet wanneer u zich zou moeten melden en met betrekking tot welke zaak u werd opgeroepen. Op de oproepingen staat aangeduid dat u zich respectievelijk diende te melden op 6 september 2010 en 12 oktober 2010.

U sprak bovendien maar van één convocatie, terwijl u twee oproepingsbrieven voorlegt (CGVS, p. 6-7). Dergelijke onwetendheid over de aan u persoonlijk gerichte convocaties is weinig aannemelijk en doet verder twijfel rijzen over hun authenticiteit.

Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat uw verklaringen over uw vrees voor vervolging niet in overeenstemming te brengen zijn met uw aanvraag voor een internationaal paspoort.

Zo verklaarde u dat er u op 3 augustus 2010, enkele dagen na uw derde aanhouding, nog een Russisch internationaal paspoort werd uitgereikt.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië opgespoord worden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat dit net de reden was waarom u een internationaal paspoort liet opstellen (CGVS, p. 7 en 8). Omwille van uw problemen, die begonnen in augustus of september 2009 (CGVS, p. 9-14), vreesde u namelijk voor uw leven (CGVS, p. 17).

Het feit dat u dit paspoort niet zelf aanvroeg, maar uw reispaspoort werd aangevraagd binnen een groep mensen die reispaspoorten aanvroeg om naar Mekka te gaan (CGVS, p. 10), neemt niet weg dat dit paspoort werd opgesteld met uw originele gegevens, wat niet te verzoenen valt met uw bewering vervolgd te worden door uw autoriteiten. U verklaarde bovendien dat er geen problemen optraden bij het aanvragen en afhalen van dit paspoort (CGVS, p. 8).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Ten slotte werden ook enkele ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u op DVZ dat u niet weet waar K. (...) nu is (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat K. (...) thuis in Tsjetsjenië verblijft. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u niet weet hoe u dat heeft kunnen verklaren en dat u de vraag misschien niet goed had begrepen op DVZ (CGVS, p. 16). Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg waarom u aanvankelijk zelf verklaarde op DVZ dat u niet weet waar K. (...) nu is en heft de tegenstrijdigheid bijgevolg niet op.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat u na uw tweede aanhouding aan uw vrouw vroeg met de kinderen terug te keren naar Tsjetsjenië, omdat uw moeder haar kleinkinderen wilde zien, waarna uw gezin in juli 2010 terugkeerde (CGVS, p. 10).

Op DVZ verklaarde u daarentegen dat uw vrouw zelf had besloten terug te keren, nadat ze hoorde dat u in het ziekenhuis lag naar aanleiding van een verkoudheid, en dat u haar dit niet hebt gevraagd (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5).

Door deze ongerijmdheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eveneens ondermijnd. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van de eerste zeven pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs en uw huwelijksakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw huwelijksverbintenis, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 november 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 EVRM zoals gewijzigd door Protocol nr. 11 met aanvullende Protocollen nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker laat gelden dat de huidige situatie in zijn land, zoals geschetst door de commissaris-generaal, dient te worden genuanceerd, dat het Cedoca-document waarnaar deze verwijst in zijn "integraliteit" dient te worden gelezen en dat het niet toelaat om tot een algemeen besluit te komen als in de bestreden beslissing te komen. Hij vervolgt dat het opmerkelijk is dat er geen rekening gehouden werd met de "centrale waarschuwing die dit document inhoudt".

Verzoeker stelt dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus nu erger is dan enkele jaren geleden en verwijst in dit verband naar een brief van 17 september 2009 van "Pax Christie (sic) Vlaanderen" en een lijst met rapporten en websites over Tsjetsjenië.

Vervolgens verwijst verzoeker naar aanslagen in Moskou in 2010 en 2011 die volgens hem koren op de molen zijn om repressies uit te voeren ten opzichte van vermeende rebellen en/of hun sympathisanten; verzoeker verwijst dienaangaande naar verschillende artikels.

Verzoeker verwijst vervolgens naar een reisadvies van 26 januari 2011 opgesteld door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker in gebreke is gebleven degelijke informatie te geven aangaande elementen die de kern van zijn relaas betreffen, benadrukt verzoeker dat hij zelf geen lid was van de rebellen maar hij enkel hulp heeft geboden; volgens verzoeker had hij (zie verzoekschrift p. 21) *“derhalve geen “recht” om nadere informatie te krijgen nopens hun werkelijke activiteiten, noch nopens hun rechtstreekse leiders of hun hierarchie: de organisatie van de rebellie en de kans tot succes of overleving steunt fundamenteel op de vertrouwelijkheid, het geheim, de afbakening van de structuren en de clandestiniteit.”*

Verzoeker merkt op dat hij zelfs na foltering en bedreigingen enkel de namen van zijn familieleden en een minimum aan informatie kon meedelen. Verzoeker stelt dat hij het proces en de veroordeling van K. begin 2008 situeerde en zijn aanhouding in de winter van 2007, omstreeks december; K. heeft verzoeker echter niet ingelicht over de acties waarvoor hij wordt aangeklaagd, noch heeft verzoeker het proces zelf opgevolgd. Verzoeker stelt dat hij niet betrokken wilde zijn bij het proces en dat hij eerder afstand genomen heeft van de zaak.

Wat betreft de door de commissaris-generaal vastgestelde onwetendheid van verzoeker aangaande de aan hem gerichte convocaties, merkt verzoeker op dat deze zijn aangekomen nadat hij Tsjetsjenië had verlaten eind augustus 2010. Volgens verzoeker gaan de convocaties uit van de ROVD en werden ze door de wijkagent betekend op het *“propyska adres in Katyr Yurt”*. Verzoeker verklaart deze per fax te hebben ontvangen en vervolgens te hebben neergelegd op het Commissariaat-generaal; vervolgens werden de originelen door de zus van A. middels een koerierbedrijf naar België gezonden en werden ze op 20 september 2011 op het Commissariaat-generaal neergelegd.

Verzoeker laat nog gelden dat hij persoonlijk geen enkel geval kent waarbij de reden van oproeping op de convocatie wordt vermeld al wordt soms wel de hoedanigheid van de opgeroepene vermeld.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker over zijn vrees voor vervolging niet stroken met de aanvraag voor een internationaal paspoort, merkt verzoeker op dat hij zijn paspoort heeft verkregen op minder dan twee dagen tijd, via zijn vriend O.. Verzoeker benadrukt dat hij niet gezocht wordt op federaal niveau, zodat er geen reden bestond voor een weigering door de FSB.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat er verscheidene ongerijmdheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, antwoordt verzoeker dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heel wat meer heeft verteld dan de korte samenvatting die werd genoteerd.

Volgens verzoeker is er een misverstand opgetreden bij de samenvatting van beide gegevens. Verzoeker voert ook aan dat zijn moeder -die in februari 2011 overleden is- reeds zwaar ziek was, wat hij aan zijn vrouw heeft gemeld maar daarbij wou zijn moeder ook haar kleinkinderen terugzien, redenen waarom zijn echtgenote terugkeerde.

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal enkel de subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, behandelt en dat er in de bestreden beslissing niet vermeld wordt waarom aan verzoeker, gelet op zijn profiel en op basis van de Cedoca-informatie, de subsidiaire beschermingsstatus volgens artikel 48/4, §2, b. niet zou kunnen worden toegekend. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en naar de commissaris-generaal terug te sturen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.5. De Raad benadrukt vervolgens dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn kritiek op de interpretatie van het Cedoca-document waar in de bestreden beslissing naar verwezen wordt, voorbij gaat aan het wezen ervan, met name dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen. De bestreden beslissing preciseert dan ook zeer duidelijk dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Daar waar verzoeker een brief aanhaalt van “Pax Christie (sic) Vlaanderen”, verwijst naar een lijst met rapporten en websites over Tsjetsjenië en naar aanslagen in Moskou in 2010 en 2011, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar algemene informatie over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het door verzoeker voorgelegde reisadvies van 26 januari 2011 opgesteld door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken doet niet ter zake; dit reisadvies is bestemd voor reislustige personen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

2.7. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas heeft besloten.

Zo kon verzoeker niet duidelijk aangeven wanneer hij de eerste keer precies werd meegenomen door de plaatselijke politie. Verzoeker wist evenmin bij welke rebellengroepering zijn schoonbroer en zijn neef betrokken waren en onder wiens bevel zij streden. Evenmin wist verzoeker waarvoor zijn neef zou zijn veroordeeld geweest.

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker zelf geen lid was van de rebellengroep, dat hij enkel hulp heeft geboden, dat K. hem niet heeft ingelicht over de acties waarvoor hij wordt aangeklaagd en dat hij het proces niet heeft opgevolgd omdat hij niet "betrokken" wilde zijn bij het proces, wordt niet aangenomen. Verzoekers onvermogen om informatie te verschaffen betreft immers geen details, maar gaat over feiten die hun grondslag vinden in het administratief dossier en die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst. Van verzoeker kan inderdaad verwacht worden dat hij dergelijke gegevens zou kunnen opgeven.

Verzoekers uitleg dat hij (zie verzoekschrift p. 21) *"derhalve geen "recht" [had] om nadere informatie te krijgen nopens hun werkelijke activiteiten, noch nopens hun rechtstreekse leiders of hun hierarchie: de organisatie van de rebellie en de kans tot succes of overleving steunt fundamenteel op de vertrouwelijkheid, het geheim, de afbakening van de structuren en de clandestiniteit."*, heeft slechts de waarde van een loutere bewering, waaraan de Raad geen waarde hecht.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker twee convocaties voorlegde die diverse vormelijke en inhoudelijke onregelmatigheden vertonen en aldus bewijswaarde ontberen. Bovendien blijkt dat verzoeker zelf niet duidelijk kon aangeven wanneer deze convocaties toekwamen, wist hij niet wanneer en met betrekking tot welke zaak hij zich moest melden.

Ook mag niet uit het oog worden verloren dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zij verweer beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het geven van een eigen interpretatie zonder de motieven in de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen.

De vaststellingen nopens de convocaties keren zich tegen verzoekers geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal wees er tevens met reden op dat er op 3 augustus 2010, enkele dagen na de derde aanhouding van verzoeker in zijn land, hem nog een Russisch internationaal paspoort werd uitgereikt, wat ook de geloofwaardigheid van verzoeker aantast.

De uitleg in het verzoekschrift (zie p. 23) dat verzoeker dit paspoort heeft verkregen op minder dan twee dagen tijd via zijn vriend O., en dat hij niet gezocht wordt op federaal niveau, zodat er geen reden bestond voor een tussenkomst door de FSB voor de aflevering, wordt door de Raad niet aanvaard.

De bewering van verzoeker dat hij dit paspoort niet zelf aanvraagde maar via een vriend, neemt inderdaad niet weg dat dit paspoort door de autoriteiten werd opgesteld met zijn identiteitsgegevens, wat niet te rijmen valt met zijn voorgehouden vervolging door de autoriteiten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 23) stelt dat hij niet op federaal niveau gezocht wordt, en dat *"Kadyrov eigen baas speelt in Tsjetsjenië heeft ook voor gevolg dat de Federale autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van hetgeen zich afspeelt intra muros"*, leent hij zich tot een bewering die hij op generlei wijze staft.

De vaststelling van de commissaris-generaal wordt niet weerlegd.

Ten slotte werd in de bestreden beslissing ook gewezen op enkele ongerijmdheden tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

De Raad volgt verzoeker niet waar hij voorhoudt dat hij heel wat meer heeft verteld dan de korte samenvatting die werd genoteerd op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat er een misverstand is opgetreden bij de samenvatting van beide gegevens. Het louter tegenspreken van de besluiten van de commissaris-generaal is inderdaad niet bij machte om de argumentatie in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker daarnaast aanhaalt dat zijn moeder -die in februari 2011 overleden is-, reeds zwaar ziek was, en zij uiteraard haar kleinkinderen terug wilde zien, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen, afgelegd op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 8 september 2011, p.

10); het louter herhalen van verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat er in de bestreden niet gemotiveerd wordt waarom hem de subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, §2 b. van de vreemdelingenwet, niet wordt toegekend, antwoordt de Raad dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van voormelde wet. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus dragen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker kan inderdaad niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaart de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en die de Raad laat prevaleren op de informatie die verzoeker aanbrengt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voor verhoor werd opgeroepen, dat hij tijdens het verhoor van 8 september 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.10. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.11. De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE